

Sygn. akt III SK 24/17

POSTANOWIENIE

Dnia 7 marca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik

w sprawie z powództwa A. sp. z o.o. w W. i in. , przeciwko Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

z udziałem zainteresowanych: [...]

o zawarcie porozumienia ograniczającego konkurencję,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 7 marca 2018 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej O.. sp. z o.o. w W. od wyroku Sądu Apelacyjnego w W.

z dnia 5 stycznia 2017 r., sygn. akt VI ACa .../15,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od O. Sp. z o.o. na rzecz Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów kwotę 360 (trzysta sześćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 5 stycznia 2017 r., Sąd Apelacyjny w W. sprostował i zmienił wyrok Sądu Okręgowego w W. - Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z 2 marca 2015 r., zmieniający w zakresie nałożonej kary pieniężnej decyzję Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Prezes Urzędu) z 31 grudnia 2010 r., DOK-12/2010, uznającą iż doszło do zawarcia porozumienia ograniczającego konkurencję na krajowym rynku hurtowego obrotu farbami i lakierami.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku Sądu Apelacyjnego wniosło O. Sp.

z o.o. (powód), zaskarżając go w części, obejmującej oddalenie apelacji powoda w zakresie stwierdzenia zawarcia przez niego porozumienia ograniczającego konkurencję oraz nałożenia na niego kary pieniężnej.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na przesłance występowania w sprawie istotnych zagadnień prawnych:

1. Czy dla uznania, że porozumienie ograniczające konkurencję ma charakter ciągły i jednolity wystarczające jest, aby działania uznane za przejaw tego porozumienia były powtarzalne i inicjowane każdorazowo w realizacji każdorazowo wyznaczanych na nowo podobnych celów, bez z góry powziętego zamiaru, czy konieczne jest, aby działania te podejmowane były w wykonywaniu z góry powziętego zamiaru, uzgodnionego przez strony?

2. Czy porozumienie cenowe, o którym mowa w art. 5 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (jednolity tekst: Dz.U. z 2005 r. Nr 244, poz. 2080 ze zm., dalej jako uokik 2000), a także art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz.U. z 2007 r. Nr 50, poz. 331 ze zm., dalej jako uokik), dotyczyć musi cen rynkowych, tj. takich, które stosowane są pomiędzy uczestnikami porozumienia o odbiorcami ich towarów, czy wystarczające jest, aby dotyczyły cen wewnętrznych uczestników, nawet jeżeli ceny rynkowe nie muszą odzwierciedlać cen wewnętrznych ze względu na charakter cen wewnętrznych jako rekomendowanych, przy braku obowiązku poszczególnych punktów sprzedaży przestrzegania cen wewnętrznych?

3. Czy kryterium odczuwalności kary pieniężnej i stopnia naruszenia interesu publicznego praktyką powinno być odnoszone przy jej ustaleniu do przychodu przedsiębiorcy ogółem za rok obrotowy, czy do przychodu osiągniętego przez przedsiębiorcę ze sprzedaży towarów, których dotyczy praktyka?

W odpowiedzi na skargę kasacyjną powoda Prezes Urzędu wniósł o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Z utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego - także w sprawach z zakresu ochrony konkurencji - wynika, że w razie powołania się skarżącego na przesłankę przedsądu, jaką jest występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, jego obowiązkiem jest wywiedzenie i uzasadnienie występującego w sprawie problemu w sposób zbliżony do tego, jaki przewidziany jest przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. Sformułowane zagadnienie powinno zatem odwoływać się w sposób generalny i abstrakcyjny do treści przepisu, który nie podlega jednoznacznej wykładni, a którego wyjaśnienie przez Sąd Najwyższy przyczyni się do rozwoju jurysprudencji i prawa pozytywnego lub też będzie miało znaczenie precedensowe dla rozstrzygnięcia podobnych spraw w przyszłości (zamiast wielu zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 28 maja 2015 r., III SK 5/15, LEX nr 1747850). Z powyższego wynika, że pierwsze i trzecie z zagadnień prawnych skargi powoda nie zostało oparte na jakimkolwiek przepisie prawa, stąd też nie spełnia zaprezentowanych wyżej kryteriów.

Odnosząc się z kolei do drugiego, prawidłowo sformułowanego zagadnienia prawnego, Sąd Najwyższy nie dostrzega potrzeby jego merytorycznego rozpoznania, gdyż kwestia w nim prezentowana została już rozstrzygnięta w wyroku Sądu Najwyższego z 13 czerwca 2017 r., III SK 43/16 (LEX nr 2372552). W wyroku tym Sąd Najwyższy stwierdził, że fakt, iż powód nie ma bezpośredniego kontaktu z odbiorcami nie przesądza o braku jego uczestnictwa w porozumieniu cenowym. Powód, negocjujący ceny z pozostałymi uczestnikami porozumienia, reprezentował powiązane z nim kapitałowo podmioty, które sprzedawały odbiorcom detalicznym produkty objęte porozumieniem cenowym. W tych okolicznościach uzasadnione jest twierdzenie, że jeżeli podmioty powiązane kapitałowo z powodem dostosowują swoje ceny do wynikających z porozumienia, to powód - pełniący względem tych podmiotów rolę centrali zakupowej - ceny te ustalił, a następnie przekazał do stosowania podmiotom powiązanim. W związku z powyższym, nie można uznać, iż powód nie uczestniczył w porozumieniu tylko z tej przyczyny, że ustalone ceny nie były stosowane przez niego bezpośrednio, a jedynie pośrednio przez powiązane z

nim podmioty.

Powyższe rozważania prezentowane w wyroku w sprawie III SK 43/16 Sąd Najwyższy w aktualnym składzie w całości podziela, uznając tym samym, iż brak jest podstaw do merytorycznego rozpoznania skargi kasacyjnej powoda, gdyż prowadziłoby to do powtórzenia wyrażonego już wcześniej stanowiska.

W związku z powyższym Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

kc